

ನಾಮ ಕೋಟಿಗಳನು ಮೀರಿ

ದಾದಾಪೀರ್ ಜೈಮನ್

ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ ಸೆಹೆಟ್ಟು

ರೂಪ ರೂಪಗಳನು ದಾಟಿ,
ನಾಮ ಕೋಟಿಗಳನು ಮೀರಿ,
ಎದೆಯ ಬಿರಿಯಿ ಭಾವ ದಿಟ್ಟ,
ಓ ನನ್ನ ಚೇತನ
ಆಗು ನೀ ಅನಿಕೇತನ

ಎಂದು ಹುವೆಪ್ಪ ಬರೆದರು. ಸಂಜೀ ಬೆಳಗಳ ಪಾಕ್ ವಾಕ್ ಮಾಡುವಾಗ, ಬ್ಯಾಕ್ ಸಿಡಿಸುವಾಗ ಅಥವಾ ಕಿವಿಗೆ ಇಯ್ಯೊ ಶ್ರೋನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಚಲಿಸುವಾಗ ನನ್ನ ನೆಚ್ಚಿನ ಭಾವಗಿತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿಂದಾದ ‘ಅನಿಕೇತನ’ ಕೇಳುತ್ತಿರುವಾಗಲ್ಲಿ ನಾಮ ರೂಪಗಳನ್ನು ಮೀರುವುದು ಅಪ್ಪು ಸುಲಭವೇ ಎಂದು ಏನಿಸಿದ್ದಿದೆ! ಬಿಂದಾದ ದಿನಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಸಮುದ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ಭಾರತದ ಜನಗಳಾದ ನಾವು ಅಸ್ತಿತ್ವ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪುವ, ಗಿಂಟಿಯಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅನಿಕೇತನವಾಗುವ ಅರ್ಥವೇನೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಸುತ್ತಿ ಸುಲಿದು ಮಿಂಚಿ ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ನನ್ನ ಹೆಸರು ಮೌದಲು ದಾದಾಪೀರ್ ಪಿ. ಎಂಬುದಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಉತ್ತರ ಕನಾಟಕದ ಬಿಳುರಿ ಎಂಬ ಬೀಸಿಲು ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುಪಾಲು ಜನರ ಹೆಸರಿನ ಪಕದಲ್ಲಿ ಇವಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇರುವ ರೂಢಿ. ಈ ಅಡ್ಡ ಹೆಸರು ಈ ಉದ್ದ ಹೆಸರು ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದು, ಅದಕೊಂಡು ಫನ ಮಹತ್ವವಿದೆಯಿಂದು ಅರಿತಿದ್ದುನನ್ನು ಉರಿಂಬ ಚಾಗ

ದಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಶಹರಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗೇ! ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ‘ನಿನ್ನ ಅಡ್ಡಸರೇನು?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ನಾವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೆಕ್ಕಿಗೋಡು, ನಾಯಿಗೋಡು ಇಡುವ ಟಾಮಿ, ರಿಂಕು, ಚಿನ್ನಾ, ಸುಖ್ ಎಂಬ ನಾಲಗೆ ತುದಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಗುವ ಹೆಸರುಗಳೊಳ್ಳಿ ಅಥವಾ ನಾವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೆಸರನ್ನೇ ಸೇಳಿ ಅದರಲ್ಲಿನ ಮೊದಲಧರ್ ಭಾಗವನ್ನೇ ಅಡ್ಡ ಹೆಸರಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ನಾವು ನಮ್ಮ ಅಡ್ಡಸರು ಈರ, ಮಾರ, ದಾರಾ, ಇಮ್ಮು ಜಾನಿ, ರೋಸಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಹೇಳಿ ಮತ್ತಪ್ಪು ನಗೆಪಾಟಲೀಗೆ ಈಡಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿಂತೆ ಇನಿಷಿಯಲ್ ಎನ್ನುವ ಅಂಗ್ ಪದ ಇನ್ನೋ ಆಗಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಅವರ ನಾಲಗರು ಮೇಲೆ ಹರಿದಾದ್ದಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಕೂಡ ಇತ್ತು. ‘ನೋರು.. ಏನು ಮರೆತರೂ, ಒಂದೊಮ್ಮೆ ಹೆಸರು ಮರೆತರೂ ಈ ಇನ್ನೋ ಮರೀಬೆಡ ಅಪ್ಪಿ’ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಿ ಅಂದರೆ ಹಿಂಜಾರೋ. ಅದು ನಮ್ಮ ಜಾತಿ ಹೆಸರು. ‘ಹಿಂಜಾರೋ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದ ನಮಗೊಂದಿಪ್ಪ ಸವಲತ್ತು ಸ್ತಿತಿ. ನಿನಿಗೆ ಓದಾಕೆ ದುಡ್ಡು ಎಲ್ಲಾ ಕೊಡ್ಡಾರೆ’ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ಬಡತನ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅಂಥದ್ದರಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ಅಪ್ಪಿಪ್ಪು ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೆನಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮನೆಯವರ ವಾದವಾಗಿತ್ತು. ಮಿಂಚಲಾತಿಯನ್ನು ಮನೆಯವರ ಮೌದಲು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಸಿದ್ದ ಹಾಗೆ! ಅದರೆ ನಾನೆಂದೂ ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕ